

Sentencja

Artykuł 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, należy interpretować w ten sposób, że wydarzenie takie jak będące przedmiotem postępowania głównego, to jest uderzenie w samolot lotniskowego pojazdu ze schodami do samolotu, nie może zostać zakwalifikowane jako „nadzwyczajna okoliczność” zwalniająca przewoźnika lotniczego z obowiązku wypłaty na rzecz pasażerów odszkodowania z tytułu dużego opóźnienia lotu obsługiwanego przez ten samolot.

(¹) Dz.U. C 372 z 20.10.2014.

Wniosek złożony przez Philippe’a Adama Krikoriana (Francja) w dniu 13 maja 2014 r.**(Sprawa C-243/14)**

(2015/C 016/24)

Język postępowania: francuski

Strony w postępowaniu głównym

Grégoire Krikorian i in.

Wniosek dotyczący, po pierwsze, ważności art. 1 ust. 4 decyzji ramowej Rady 2008/913/WSiSW z dnia 28 listopada 2008 r. w sprawie zwalczania pewnych form i przejawów rasizmu i ksenofobii za pomocą środków prawnokarnych (Dz. U. L 328, s. 55), a po drugie, wykładni tejże decyzji ramowej oraz art. 6 ust. 1 i art. 13 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r., art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i wreszcie art. 4 ust. 3 TUE i art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de première instance de Namur (Belgia) w dniu 22 sierpnia 2014 r. – Bernard Leloup przeciwko État belge**(Sprawa C-401/14)**

(2015/C 016/25)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance de Namur

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bernard Leloup

Strona pozwana: État belge

Postanowieniem z dnia 11 listopada 2014 r. Trybunał zarządził wykreślenie sprawy.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 14 października 2014 r. – Masterrind GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas**(Sprawa C-469/14)**

(2015/C 016/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Masterrind GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uregulowanie pkt 1.4 rozdziału V załącznika I do rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniającego dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 1255/97⁽¹⁾, zgodnie z którym zwierzętom należy zapewnić po 14 godzinach podróży okres odpoczynku trwający przynajmniej jedną godzinę, wystarczający w szczególności na podanie płynów oraz jeżeli jest to konieczne, na karmienie, po którym to okresie odpoczynku mogą być transponowane przez kolejne 14 godzin, należy interpretować w ten sposób, że okresy transportu mogą być również przerywane okresem odpoczynku, który trwa dłużej niż godzinę, lub kilkoma okresami odpoczynku, z których jeden trwa przynajmniej godzinę?
- 2) Czy agencja płatnicza państwa członkowskiego jest związana adnotacją urzędowego lekarza weterynarii w miejscu wywozu zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia Komisji (UE) nr 817/2010 z dnia 16 września 2010 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do wymagań dotyczących przyznania refundacji wywozowych związanych z dobrostanem żywego bydła w czasie transportu⁽²⁾ z tym skutkiem, że zgodność z prawem odmowy udzielenia adnotacji może być skontrolowana jedynie przez organ, który odpowiada za działania granicznego lekarza weterynarii, czy też adnotacja urzędowego lekarza weterynarii stanowi jedynie zwykłą urzędową czynność proceduralną, która może zostać podważona wyłącznie w ramach przysługujących środków zaskarżenia przeciwko decyzji agencji płatniczej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 3, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 245, s. 16.

Skarga wniesiona w dniu 30 października 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-482/14)

(2015/C 016/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Mölls, J. Hottiaux i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

1. Republika Federalna Niemiec naruszyła swoje zobowiązania z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2012/34/UE⁽¹⁾ (art. 6 ust. 1 dyrektywy 91/440/EWG) w ten sposób, że dopuściła, aby fundusze publiczne, które zostały wypłacone dla działalności gospodarczej związanej z zarządzaniem infrastrukturą kolejową, mogły być przenoszone na świadczenie usług przewozowych.
2. Republika Federalna Niemiec naruszyła swoje zobowiązania z art. 6 ust. 4 dyrektywy 2012/34/UE (art. 6 ust. 1 dyrektywy 91/440/EWG) w ten sposób, że nie zapewniła, poprzez typ rachunkowości, możliwości monitorowania przestrzegania zakazu przenoszenia funduszy publicznych wypłacanych dla działalności gospodarczej związanej z zarządzaniem infrastrukturą kolejową na świadczenie usług przewozowych.